

Kedves Szabó Tibor,

te földmérő vagy, és nem szoktál verset olvasni, se semmilyen költeményt, történetet vagy szöveget sem gyakran. Mégis, barátom, neked írom meg ezt a levelet, mert velünk történt, igen, hogy mondtam valamit, valami olyat, ami bombasztikus, közhely-luftballon, semmiség. A Kölcseyről ráfordultunk a Zengő utcára. Itt száz éve kertészet volt, nárciszok és rózsák nyíltak Novothny bácsinál, akinél gyerekként én is vettem virágot. Legszebb illatok egyike a virágboltoké, nem? Földszag, pára, a táp levének, kannavizeknek párolgása, a szirmok illatozó erőlködése. Vidék, mint a mesében. Este volt, a halál előttünk táncolt, mögöttünk ringatta terebélyes valagát, vidék, de már a macskák is tápot esznek, a kutyákat sétáltatják, és fényes járművek köhintenek gázolaj-parfümöt a nyírt árokpartokra. Erikának megírtam néhány napja, le is fotóztam a mindentudó mobillal, mi van a tujákkal. Szerte a fák haldokolnak. A dió. Meggy. Fenyők. A Zengő utca tujáit is elérte a vész, Erikáék egykorvolt háza előtt kiszáradt kettő a négyből, a tuják halála sárga. Kérdeztem tőled nagy okosan, ahogy megálltunk a Zengő és a Bartók sarkán, szerinted mi a legfontosabb, te földmérő vagy, a parcellát, a szántót, a kaszálót, a kertet osztod és szorzod. Mi a legfontosabb szerinted, itt a Bartók utcán, a Radiohead, az Abba, az izlandi, skót, magyar hegyek emléke, a pocsolják fölött báli ruhába öltöző lélek, a Tisza, a kerékpárút az éjszakában, ahogy nézhetünk a magyar éj szurkosan lélegző méhébe, földanyánk lassan pulzáló óriás vulvájába, a legfontosabb a másik ember, nő, férfi, és aztán ki is mondtam, nem. Tibikém, inkább a vers. A vers a legfontosabb. Úgy mondtam én ezt, akár egy tanyai pedellus, aki cigarettázva várja a tanyák gubájából kibontakozó, hajnali harmaton átgázoló kölköket, szerintem, és néztem bele az éjbe, a legfontosabb a vers. Szia. Kimentünk egyszer Balára, földet mértél egy sárga rúd segítségével, valami távcsöved is volt, lemobiloztalak, és aztán majdnem szelfiztünk. Azt azért mégse. A föld is vers, gondolom én, az ég fölöttünk, kósza szelek, égi áramlások, szakadt szárnyakkal verdeső éneklények, vagy hogy esni kezd, hó, dara, dér, a személyiség pehelymaradék. Az emberek, tudjuk, telekvitákat tartanak, Erdély. Donyeck. Ez egy archetipikus tevékenység. Ciszjordánia, ennyit mondok még. Nem. A föld nem vers,

de a vers föld lehet, az ég sem vers, de a vers ég is lesz, az ember sem vers, de a vers ember lesz, ember, ember, a vers azért a legfontosabb, mert minden belefér, és akármi lehet. Az ember mindenből kieshet, és mint cekkerből a bőrbuksza, ki is hull. Szádból a szó, hová. Szívedből a kinek kell érzés. Kiesik égből, hull utazásból, otthonból, gazdagságból, hazája kalapszarából. Az ember kiesik a másik emberből. Jó. Ha isten vers lenne. Bocsáss meg, Uram, de elveszted te is, kisgyerek föl-szögelve, sokszorosítva, parádé. Mindenből minden kieshet. A vers semmi, de megtart. Nem eshet ki abból semmi. Minden elhagyhat. El is hagyatnak kevesek, sokak, mindenek. Isten is elveszt, de a vers nem. Ezt mondtam volna ott neked, Szabó Tibor barátom, akkor, egy vidéki novemberben, ködben ázva. Mondd el a verseknek a világot, bármit, a titkot, a hazugságot, a butaságot, az ember maradékát, megőrzi ő, pedig már nem is biztos, hogy él.

Ára: 980 Ft

Előfizetőknek: 500 Ft

Bors Anna
Csősz Gergő
Galda Gábor Attila
Jahoda Sándor
Kopriva Nikolett
Nagy Izabella
Payer Imre
Christian Sinicco
Smit Edit
Szenderák Bence
Szentirmai Mária
Tőzsér Árpád
versei

Háy János
Hornyák Tibor
Sántha József
Zsidó Ferenc
prózája

Felhívás konvivialitásra – Ivan Illich-olvasó

Ivan Illich írásai

Kocziszky Éva tanulmánya

Ivan Illich kritikai gondolkodásáról

